

Den här sidan har genererats genom maskinöversättning [Länk]. Maskinöversättningar kan innehålla fel som riskerar att minska tydligheten och exaktheten. Ombudsmannen frånsäger sig allt ansvar för eventuella avvikelser. För den mest tillförlitliga informationen och rättssäkerheten hänvisas till källversionen i engelska via länken ovan. För mer information, se vår [språk- och översättningspolicy](#) [Länk].

Beslut i ärende 1953/2008/MF - Påstådd underlåtenhet att retroaktivt betala barntillägg

Beslut

Ärende 1953/2008/MF - **Undersökning inledd** den 30/07/2008 - **Rekommendation**
beträffande 07/09/2009 - **Beslut** den 18/10/2010

Den klagande är en anställd vid Europaparlamentet med ett funktionshindrat barn. På grund av barnets funktionshinder erhöll den klagande det dubbla barntillägget från EU som anges i tjänsteföreskrifterna, samt ett bidrag på nationell nivå.

Europaparlamentet ansåg att de båda bidragen var av samma slag och gjorde ett avdrag motsvarande det nationella bidraget från EU:s dubbla barntillägg. Parlamentet gjorde detta trots att den klagande hade bett parlamentet att inte fatta något beslut innan EU-domstolen hade avslutat sin behandling av ett pågående liknande ärende. Ett par månader senare beslutade domstolen att de båda bidragen inte var av samma slag. På grundval av denna dom begärde den klagande att parlamentet skulle betala honom det dubbla barntillägget retroaktivt. Europaparlamentet vägrade med motiveringen att domen enbart gällde parterna i det aktuella målet.

I sitt klagomål hävdade den klagande att parlamentet inte hade handlat rättvist och i enlighet med principen om likabehandling. Han hävdade att parlamentet inte tagit tillräcklig hänsyn till ovannämnda dom när det vägrade att retroaktivt betala ut hela hans dubbla barntillägg.

Ombudsmannen ansåg att även om parlamentet inte hade en juridisk skyldighet att tillämpa domen på tjänstemän som befann sig i en liknande situation men som inte var parter i målet, så fanns det heller inga juridiska hinder för att tillämpa domstolens tolkning av EU:s lagar på dessa tjänstemän. Detta var inte bara lagligt, utan överensstämde dessutom med principerna för god förvaltning. Han fann att parlamentets vägran att ersätta den klagande för det felaktiga avdraget från EU:s dubbla barntillägg utgjorde ett fall av administrativt missförhållande. Europaparlamentets avslag förvärrades av att den klagande uttryckligen bett parlamentet att vänta på domstolens dom innan det gjorde avdraget, något som parlamentet inte hade gjort.

Ombudsmannen lämnade därför följande förslag till rekommendation: *"Parlamentet bör retroaktivt betala den klagande det dubbla barntillägget för perioden från den 1 mars 2004 till den 1 april 2005, dvs. beloppet 5 500 EUR."*

Parlamentet avvisade förslaget till rekommendation.

Ombudsmannen underströk den sociala betydelsen av bidragen som utbetalas till föräldrar till funktionshindrade barn och bekräftade åter sin bedömning att det förelåg ett administrativt missförhållande. Han avslutade ärendet med en kritisk anmärkning. Han informerade också Europaparlamentets utskott för framställningar om den ståndpunkt som dess administrativa tjänsteenheter intog när det gällde de grundläggande rättigheterna för barn och funktionshindrade personer.

Bakgrunden till klagomålet

1. Den klagandes son föddes 1979. Han är mentalt handikappad.
2. Den klagande är tjänsteman vid Europaparlamentet. I enlighet med artikel 67.3 i tjänsteföreskrifterna [1] beviljade parlamentet klaganden ett dubbelt månatligt barnbidrag på 521 EUR från 1992 till 2004. I enlighet med den luxemburgska lagen av den 16 april 1979 betalade dessutom den luxemburgska fonden för ömsesidigt bistånd, i egenskap av juridiskt ombud för hans barn med funktionshinder, ett särskilt bidrag för barn med funktionshinder (nedan kallat det luxemburgska bidraget). Detta uppgick till 553 EUR per månad.
3. Den 25 mars 2004 informerade parlamentets enhetschef för individuella rättigheter klaganden om att artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna [2] inte gjorde det möjligt att överlappa europeiska förmåner med förmåner från andra källor. Chefen för enheten för individuella rättigheter angav vidare att den luxemburgska ersättningen för hans barn med funktionshinder från och med den 1 mars 2004 skulle dras av från det dubbla underhållsbidraget för barn, eftersom de två bidragen var av samma art. Till följd av detta erhöll klaganden inte barnbidraget med dubbelt underhåll alls på grund av att det var lägre än det luxemburgska bidraget.
4. Den 2 februari 2004 lämnade en annan parlamentstjänsteman (W.), vars barn också är psykiskt funktionshindrade, in en ansökan till förstainstansrätten mot parlamentets beslut att dra av det luxemburgska bidraget från det dubbla barnbidrag som parlamentet betalat ut (W. *mot parlamentet*) [3].
5. Den 16 juni 2004 ingav klaganden ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot parlamentets beslut av den 25 mars 2004. I detta klagomål bestred han avdraget för det luxemburgska tillägget från det dubbla underhållsbidrag som han hade rätt till enligt tjänsteföreskrifterna och begärde att tillsättningsmyndigheten skulle skjuta upp sitt beslut om hans klagomål mot bakgrund av det ovannämnda pågående ärendet.

6. Genom en skrivelse av den 27 september 2004 avslog parlamentet klagandens klagomål enligt artikel 90.2 med motiveringen att de två bidragen var av samma slag. Parlamentet vägrade vidare att skjuta upp sitt beslut mot bakgrund av det pågående ärendet, men angav inte några skäl för sitt avslag.

7. Förstainstansrätten avslog W:s ansökan. Därefter överklagade W. till EG-domstolen. I sin dom av den 18 december 2007 [4] (nedan kallad domen) slog EG-domstolen fast att det luxemburgska bidraget för ett barn med funktionsnedsättning, med hänsyn till dess syfte och syfte, inte var av samma art som det dubbla barntillägg som parlamentet beviljade i enlighet med artikel 67.3 i tjänsteföreskrifterna. Parlamentet ålades retroaktivt att betala klaganden det relevanta dubbla underhållsbidraget för barn samt upplupen ränta.

8. Den 21 januari 2008 lämnade klaganden in en begäran till parlamentet i enlighet med artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna. På grundval av domen begärde han att parlamentet skulle betala ut det dubbla underhållsbidraget för barn samt det upplupna beloppet för perioden från den 1 mars 2004 till den 1 april 2005.

9. Den 7 februari 2008 lämnade klaganden in en ansökan om dubbelt underhållsbidrag för barn utan avdrag för det luxemburgska bidraget. Genom beslut av den 4 mars 2008 beviljades klaganden detta med verkan från och med den 1 januari 2008.

10. Klaganden framställde ytterligare en begäran om utbetalning av belopp som parlamentet hade dragit av före domen mellan den 1 mars 2004 och den 1 april 2005. Dessa avdrag gjordes från det dubbla underhållsbidraget för barn på grundval av artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna.

11. Den 15 februari 2008 avslog parlamentets enhetschef för individuella rättigheter klagandens begäran med motiveringen att domen om retroaktiv betalning endast gällde mellan parterna och inte kunde tillämpas i klagandens fall. Parlamentet förklarade vidare att chefen för enheten för individuella rättigheter den 4 mars 2008 informerade klaganden om att *han hade rätt till det dubbla underhållsbidraget för barn från och med den 1 januari 2008.*

12. Den 5 mars 2008 ingav klaganden ett andra klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna till parlamentet. Klaganden åberopade domens *erga omnes* -tillämpning.

13. Genom skrivelse av den 16 juni 2008 avslog parlamentet klagomålet enligt artikel 90.2 med motiveringen att domen inte kunde betraktas som en ny materiell omständighet. Tidsfristerna för interna rättsmedel i klagandens ärende kunde därför inte återupptas.

14. Den 9 juli 2008 vände sig klaganden till ombudsmannen.

Föremålet för utredningen

15. I sitt klagomål hävdade klaganden att parlamentet inte agerade rättvist och i enlighet med

principen om likabehandling. Till stöd för detta påstående hävdade klaganden att parlamentet inte tog tillräcklig hänsyn till domen när det vägrade att retroaktivt betala ut hela det dubbla underhållsbidraget för barn för den period under vilken det hade sänkts.

16. Klaganden yrkade att parlamentet skulle betala de belopp som det drog av mellan den 1 mars 2004 och den 1 april 2005 från det dubbla barnbidrag som parlamentet beviljade på grund av det luxemburgska bidrag som han fick för sitt barn med funktionshinder.

Utredningen

17. Den 30 juli 2008 inledde ombudsmannen en undersökning av klagandens påstående och påstående.

18. Den 11 november 2008 avgav parlamentet sitt yttrande. Ombudsmannen vidarebefordrade den till klaganden med en inbjudan att inkomma med synpunkter, som han skickade den 25 november 2008.

19. Efter en noggrann genomgång av yttrandet och synpunkterna lade ombudsmannen den 7 september 2009 fram ett förslag till rekommendation i enlighet med artikel 3.6 i sin stadga.

20. Den 18 januari 2010 översände parlamentet sitt motiverade yttrande. Ombudsmannen vidarebefordrade detta svar till klaganden med en uppmaning att inkomma med synpunkter. Klaganden översände sina synpunkter den 1 mars 2010.

Ombudsmannens analys och slutsatser

A. Påstådd orättvis behandling

Argument som läggs fram för ombudsmannen

21. Klaganden hävdade att parlamentet inte agerade rättvist och i enlighet med principen om likabehandling. Till stöd för detta påstående hävdade klaganden att parlamentet inte tog tillräcklig hänsyn till domen när det vägrade att retroaktivt betala ut hela det dubbla underhållsbidraget för barn för den period under vilken det hade sänkts.

22. Klaganden yrkade att parlamentet skulle betala honom det belopp som det från och med den 1 mars 2004 till den 1 april 2005 drog av från det dubbla barnbidrag som det hade beviljat klaganden på grund av det luxemburgska bidrag som han fick för sitt barn med funktionshinder.

23. I sitt yttrande angav parlamentet att det *delvis* avslog klagomålet enligt artikel 90.2 av den 27 september 2004. Enligt fast rättspraxis som var i kraft vid den tidpunkten var verkställigheten

av regeln om icke-överlappning av förmåner i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna motiverad [6] , eftersom de två tilläggen var jämförbara och hade samma syfte: ” *både den lagstadgade ersättningen och ”Luxemburgbidraget” var tydligt avsedda att hjälpa till med kostnaderna för den hjälp och den omsorg som behövdes för att ta hand om en person med allvarliga funktionshinder.*” År 2004 utnyttjade klaganden emellertid inte de rättsliga överklagandeförfaranden som föreskrivs i artikel 91.3 i tjänsteföreskrifterna [7] , som han kunde ha använt sig av för att bestrida parlamentets beslut. Till följd av detta blev beslutet om hans situation slutgiltigt.

24. I domen i målet *W. mot parlamentet* slog EG-domstolen fast att det luxemburgska bidraget inte var av samma karaktär som det dubbla barntillägg som föreskrivs i artikel 67.3 i tjänsteföreskrifterna. Parlamentet ålades att betala den eftersläpning av barnbidraget som sökanden, W., borde ha uppburit från och med den 1 juli 2003. Mot bakgrund av domen, som ogiltigförklarade förstainstansrätten [8]-domen , beslutade parlamentet att ändra sin administrativa praxis.

25. Parlamentet ansåg dock att det inte kan krävas retroaktivt att betala klaganden de aktuella ersättningarna. Domen var inte tillämplig på tredje man i målet, för vilken domen kanske inte har någon retroaktiv rättslig verkan. Domen var endast tillämplig på parterna i målet.

26. Parlamentet har hänvisat till tillämplig rättspraxis [9] , där det anges att förutom de faktiska parterna i förfarandet vid domstolen är de enda personer som berörs av rättsverkningarna av en dom från domstolen genom vilken en rättsakt ogiltigförklaras de personer som berörs direkt av den ogiltigförklarade rättsakten. En sådan dom kan endast utgöra en ny omständighet för dessa personer.

27. Klaganden var inte part i *malet W. mot parlamentet* . Han berördes därför inte direkt av de rättsakter som ogiltigförklarades av EG-domstolen. Domen utgjorde således inte någon ny omständighet. Tidsfristen för att överklaga avslaget på hans klagomål år 2004 hade dessutom löpt ut. Till följd av detta blev parlamentets administrativa beslut av den 25 mars 2004 slutgiltigt och kan inte ändras. Klaganden kan inte, i enlighet med principen om likabehandling, hävda att domen ska tillämpas retroaktivt på hans personliga situation och kräva återbetalning av belopp som dragits av från det dubbla underhållsbidraget för barn.

Ombudsmannens bedömning som ledde fram till ett förslag till rekommendation

28. Det är ostridigt att domen om ogiltigförklaring av parlamentets beslut i W:s fall och om retroaktiv betalning endast var rättsligt bindande för parterna i förfarandet. Fast rättspraxis begränsas således av de personliga, materiella och tidsmässiga gränserna för det tvistiga målet.

29. Även om domen inte har en enkel *erga omnes* effekt *de jure* , är det dock inte uteslutet att domen skulle kunna ha en *erga omnes* effekt *de facto* . Även om parlamentet inte är juridiskt

skyldigt att genomföra domen när det gäller tjänstemän som befinner sig under liknande omständigheter, men inte är part i målet, är parlamentet säkert inte rättsligt förhindrat att tillämpa domstolens tolkning av EU-rätten på sådana tjänstemän. Detta skulle inte bara vara helt lagligt, utan också vara förenligt med principerna om god förvaltning [10] .

30. I punkt 99 i domen [11] beslutade EG-domstolen att det luxemburgska bidraget för personer med funktionsnedsättning och det europeiska dubbla barnbidraget, som betalas ut till föräldrar till barn med funktionshinder, inte är av samma slag. Parlamentets beslut av den 25 mars 2004 var således rättsstridigt när det angav att det luxemburgska bidraget, som beviljats klagandens barn med funktionshinder och det europeiska bidrag som beviljats klaganden i egenskap av far till detta barn, var av samma art. I sitt svar till klaganden av den 16 juni 2008 hänvisade parlamentet med rätta till domen i målet *Centeno Mediavilla* [12] och bekräftade att en europeisk rättsakts lagenlighet måste bedömas på grundval av de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid tidpunkten för dess antagande. Under år 2004 var emellertid de relevanta omständigheterna desamma som i förevarande fall, nämligen att klagandens son var funktionshindrad och hade rätt till det luxemburgska bidraget. Ombudsmannen känner inte till någon rättspraxis före domen i vilken det europeiska barntillägget med dubbelt underhållsberättigade barn och det luxemburgska tillägget har jämförts i den mening som avses i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna.

31. Det finns fast rättspraxis att rättsstridiga förvaltningsförklaringar kan återkallas med retroaktiv verkan. Mot bakgrund av *domen i målet Hoogovens* [13] förefaller regeln att återkallelse endast är tillåten inom en rimlig tidsperiod inte nödvändigtvis vara tillämplig på sådana olagliga handlingar [14] .

32. I detta avseende noterade ombudsmannen att parlamentet i vederbörlig ordning ändrade sin administrativa praxis från och med dagen för domen. Parlamentet återkallade dock sin rättsstridiga åtgärd med omedelbar verkan, men vägrade att göra det retroaktivt och betalade klaganden vad som olagligen drogs av i hans fall. Ombudsmannen ansåg emellertid att det i förevarande fall vore rimligt att återkallandet var retroaktivt för att uppfylla sitt eget syfte.

33. För det första verkar det som om **endast** klaganden och W har barn till vilka det luxemburgska bidraget beviljas. De var därför de enda parlamentstjänstemän som kunde dra nytta av återkallandet vid den tidpunkten och i framtiden. Mr W:s situation har redan åtgärdats. För att avhjälpa sina rättsstridiga åtgärder mot klaganden ansåg ombudsmannen att parlamentet borde återkalla sitt beslut med retroaktiv verkan, såsom det gjorde i fallet med W efter domen.

34. För det andra är det luxemburgska bidraget avsett att täcka kostnader som gör det möjligt för den funktionshindrade att fungera i samhället. Båda förmånerna har ett starkt socialt mål. Genom sina rättsstridiga åtgärder i förevarande mål förnekade parlamentet detta syfte och äventyrade funktionshindrades berättigade förväntningar på ett bättre liv. I detta avseende erinrade ombudsmannen om artikel 26 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, där det anges att unionen erkänner och respekterar rätten för personer med funktionsnedsättning att dra nytta av åtgärder som syftar till att säkerställa deras oberoende,

sociala och yrkesmässiga integration och deltagande i samhällslivet.

35. Slutligen hänvisade parlamentet i sitt svar av den 26 juni 2008 till rättssäkerhetsprincipen för att motivera sin vägran att med retroaktiv verkan återkalla det aktuella rättsstridiga beslutet. Ombudsmannen var inte övertygad om att klagandens underlåtenhet att iaktta en tidsfrist för att inge ett överklagande till domstolen motiverade att offra hans och, i slutändan, hans funktionshindrade barns privata intressen. Såsom domstolen slog fast i sin "klassiska" dom SNUPAT, *angående* återkallandet av en rättsstridig administrativ rättsakt, kan "principen om iakttagande av rättssäkerhetsprincipen, som är viktig i förekommande fall, inte tillämpas på ett absolut sätt, utan dess tillämpning ska kombineras med legalitetsprincipen. frågan vilken av dessa principer som skulle ha företräde i varje enskilt fall beror på en jämförelse mellan allmänintresset och de privata intressena . [15] På samma sätt drog EG-domstolen följande slutsats i domen: " När det gäller fastställandet av klagandens rättigheter har det avdragsbeslut som delgavs den 18 september 2000 vunnit laga kraft med alla dess ekonomiska verkningar, eftersom det inte ifrågasattes inom tidsfristen för att väcka talan. Förstainstansrätten beslutar emellertid att parlamentet ska betala klaganden de belopp som felaktigt dragits av från hans lön från och med den 1 juli 2003, det datum då beslutet av den 26 juni 2003 trädde i kraft, jämte ränta. "

36. Ombudsmannen ansåg därför att vägran att kompensera klaganden för det olagliga avdraget av det europeiska bidraget, vilket innebar att det nekades ekonomiskt stöd till den redan hårt belastade föräldern till ett barn med funktionshinder, inte var förenligt med principerna om god förvaltning. Detta utgjorde ett fall av administrativa missförhållanden. Detta förvärrades av det faktum att klaganden i sitt första klagomål enligt artikel 90.2 särskilt bad parlamentet att vänta på resultatet av W:s fall innan han gjorde avdraget, men parlamentet vägrade att göra det.

37. Mot bakgrund av ovanstående lade ombudsmannen fram följande förslag till rekommendation i enlighet med artikel 3.6 i Europeiska ombudsmannens stadga.

"Parlamentet bör retroaktivt betala ut det dubbla underhållsbidraget till klaganden för perioden 1 mars 2004–1 april 2005, dvs. 5 500 EUR."

De argument som lagts fram för ombudsmannen efter hans förslag till rekommendation

Parlamentets motiverade yttrande

38. För det första underströk parlamentet sin största respekt för ombudsmannens kommentarer, särskilt som det aktuella ärendet påverkar en enskild persons intressen. Den vägrade dock att följa utkastet till rekommendation.

39. Parlamentet konstaterade att ombudsmannens rekommendation att återbetala de belopp

som dragits av från det dubbla underhållsbidraget sannolikt kommer att beröra fler än två tjänstemän.

40. Klagandens administrativa och rättsliga situation blev slutgiltig eftersom han underlät att bestrida den inom den tidsfrist som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna. Enligt unionsdomstolarnas rättspraxis är de tidsfrister för klagomål och överklaganden som föreskrivs i artiklarna 90.2 [16] och 91.3 [17] i tjänsteföreskrifterna tvingande rätt. De har fastställts för att säkerställa tydlighet och säkerhet i rättsliga situationer.

41. Rättssäkerhetsprincipen, som är en allmän princip i EU-rätten, bör förstås så att den administrativa myndigheten måste säkerställa rättslig stabilitet i enskilda rättsliga situationer över tid och för att säkerställa att de tillämpliga reglerna är tydliga.

42. Domar om ogiltigförklaring av en enskild administrativ rättsakt kan inte tillämpas på situationer för personer som inte var parter i förfarandet. Klaganden var inte part i domen och han berördes inte direkt av den åtgärd som ogiltigförklarades av EG-domstolen.

43. Med hänsyn till betydelsen av rättssäkerhetsprincipen och, i synnerhet, kravet på säkerhet i rättsliga situationer, förklarade parlamentet att det inte är positivt att domen tillämpas på klagandens situation.

44. Klagandens situation rör en individuell rättighet enligt tjänsteföreskrifterna. Under 2007 utfärdade gemensksdomstolarna andra domar som ledde till att parlamentet ändrade sin administrativa praxis med verkan från och med dagen för avgörandena. Om parlamentet skulle besluta till förmån för den klagande skulle detta sannolikt skapa ett prejudikat inom institutionen.

45. Enligt unionsdomstolarnas rättspraxis [18] skulle detta, om domen tillämpades på tjänstemän i liknande situationer, på nytt öppna tidsfristerna för dem att bestrida liknande beslut, inte bara de beslut som fattats efter det att domen meddelats, utan även de som fattats före domens datum.

46. En godtycklig tidsfrist för rättsverkningarna av ett domstolsavgörande kan dessutom ifrågasättas eller ifrågasättas om den retroaktiva tillämpningen strider mot principerna om sund ekonomisk och administrativ förvaltning.

47. Parlamentet påpekade att det också kan bli mycket stora budgetkonsekvenser på andra områden där de europeiska domstolarna har tvingat en tillsättningsmyndighet att ändra sin tolkning av tjänsteföreskrifterna. Parlamentet hänvisade till domen i målet *Cristina Asturias Cuerno mot kommissionen* [19], i vilken förstainstansrätten upphävde tillsättningsmyndighetens beslut att inte bevilja utlandstillägg till tjänstemän som hade arbetat som parlamentsassistenter under en viss period. Om parlamentet retroaktivt skulle tillämpa domen på klagandens situation, skulle de tjänstemän som berörs av det ovannämnda fallet också kunna begära att parlamentet ska betala sina utlandstillägg retroaktivt.

48. I den rättspraxis från SNUPAT som ombudsmannen hänvisade till i sitt förslag till

rekommendation föreskrivs att rättssäkerhetsprincipen inte är absolut och att dess tillämpning ska kombineras med legalitetsprincipen. I samma dom slog EG-domstolen emellertid fast att rättssäkerhetsprincipen kan åsidosättas om bedömningen av de berörda intressenas betydelse ” i första hand delegeras till upphovsmannen till det beslutet ”. Dessutom grundade sig SNUPAT:s *rättspraxis* på andra faktiska och rättsliga omständigheter än klagandens.

49. I förevarande fall är intresseavvägningen emellertid till fördel för allmänintresset, för att inte riskera att parlamentet blir skyldigt att återkalla en administrativ åtgärd och betala ut belopp som ska betalas retroaktivt när ett beslut som påverkar en tjänstemans personliga intressen ogiltigförklaras av unionsdomstolarna.

50. Parlamentet gjorde inget åtagande gentemot klaganden om att skjuta upp sitt beslut på grund av ett pågående ärende vid Europeiska unionens domstolar.

Ombudsmannens bedömning

51. Ombudsmannen beklagar djupt att parlamentet har intagit en legalistisk inställning till ett klagomål som lämnats in av föräldern till ett barn med funktionsnedsättning utan att beakta att alla rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna inte är desamma.

52. Ombudsmannen anser inte att det är lämpligt att inleda ytterligare diskussioner om rättsliga argument med parlamentet. Såsom anges i hans förslag till rekommendation är parlamentet inte rättsligt förhindrat att tillämpa domstolens tolkning av unionsrätten på sådana tjänstemän, även om parlamentet inte är juridiskt skyldigt att genomföra domen när det gäller tjänstemän som befinner sig i liknande omständigheter, men som inte var part i målet.

53. I detta avseende skulle ombudsmannen vilja göra två anmärkningar. För det första har han erinrat om fast rättspraxis [20] som parlamentet med säkerhet känner till, enligt vilken EU-domstolens tolkning av unionsrätten ska ha retroaktiv verkan, såvida inte domstolen fastställer en tidsfrist i förhållande till verkningarna av sin dom på den relevanta tolkningen [21]. Ombudsmannen noterar att domstolen i domen inte beslutade om en sådan begränsning vad gäller sin tolkning av de relevanta artiklarna i tjänsteföreskrifterna.

54. För det andra har han påpekat att domstolens beslut om individuella yrkanden om familjetillägg avsedda för anställda med **barn** med funktionshinder är av särskild betydelse, även om de inte har någon *erga omnes* -effekt. De grundläggande rättigheterna för barn [22] och för personer med funktionshinder [23] berörs i förevarande fall. Dessa kodifieras i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och utgör bindande EU-lagstiftning. Ombudsmannen anser inte att den sociala vikten av utlandstillägg som betalas ut till en tjänsteman på grund av att han bor i den europeiska huvudstaden och inte i sitt eget land är densamma som den av det dubbla barnbidrag som betalas ut till personal som behöver ta hand om sina barn med funktionsnedsättning. Ombudsmannen noterar i detta avseende att den högsta domstolen i EU i domen beslutade att inte följa sin generaladvokats ståndpunkt, utan att besluta till förmån för föräldern till ett barn med funktionsnedsättning.

55. Parlamentet tycks anse att om det godtar ombudsmannens rekommendation kommer de många tjänstemän som berörs av domen, eller andra domar i fall där de inte var part och där parlamentet dömdes för att dess handlingar var rättsstridiga, att begära samma behandling. Ombudsmannen påpekar dock att parlamentets godtagande av hans förslag till rekommendation endast skulle utgöra ett prejudikat för *liknande* omständigheter. Även om parlamentet hävdar att det finns mer än två liknande fall bland dess personal, är ombudsmannen övertygad om att de fortfarande är mycket få.

56. Parlamentet valde att inte godta det förslag till rekommendation som ombudsmannen gjorde till förmån för föräldern till ett barn med funktionsnedsättning. Parlamentet företräder EU-medborgarna och bör förstå och respektera dessa föräldrars situation bättre än någon annan institution. Men det misslyckades med att göra det. Dessutom agerade parlamentet uppenbarligen orättvist genom att inte följa klagandens begäran om att skjuta upp sitt beslut innan domen meddelades. Ombudsmannen har inget annat val än att avsluta ärendet och göra en kritisk anmärkning nedan.

57. Mot bakgrund av ovanstående anser ombudsmannen också att det är lämpligt att informera parlamentets utskott för framställningar om den ståndpunkt som dess administrativa avdelningar har när det gäller barns och funktionshindrades grundläggande rättigheter.

B. Slutsatser

På grundval av sin undersökning av detta klagomål avslutar ombudsmannen det med följande kritiska anmärkning:

Parlamentets vägran att kompensera klaganden för det olagliga avdraget av det europeiska bidraget, vilket innebar att man nekade ekonomiskt stöd till den redan hårt belastade föräldern till ett barn med funktionshinder, överensstämde inte med principerna om god förvaltning. Detta förvärras av det faktum att klaganden i sitt första klagomål enligt artikel 90.2 särskilt bad parlamentet att vänta på resultatet av W:s fall innan han gjorde avdraget, men parlamentet vägrade att göra det.

Detta var ett fall av administrativa missförhållanden.

Den klagande och parlamentet kommer att informeras om detta beslut.

P. Nikiforos Diamandouros

Utfärdat i Strasbourg den 18 oktober 2010

[1] Artikel 67.3 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse: *"Det underhållsberättigade barnbidraget får fördubblas genom särskilt motiverat beslut av tillsättningsmyndigheten på grundval av medicinska handlingar som visar att det berörda barnet lider av ett psykiskt eller fysiskt handikapp som medför stora utgifter för tjänstemannen."*

[2] Artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse: *"Tjänstemän som uppbär familjetillägg som anges i denna artikel ska deklarerat bidrag av liknande slag som betalas ut från andra källor. sådana senare ersättningar ska dras av från dem som betalas ut enligt artiklarna 1, 2 och 3 i bilaga VII."*

[3] Mål T-33/04, Weißenfels mot Europaparlamentet, REGP 2006, s. I-A-2–1.

[4] Mål C-135/06 P, Weißenfels mot Europaparlamentet, REG 2007, s. I-12041.

[5] I sitt svar på klagandens klagomål enligt artikel 90.2 förklarade parlamentet att det upphävde beslutet att sänka det luxemburgska bidraget till det enkla lagstadgade barnbidraget när klagandens barn fyllde 26 år med motiveringen att dessa två bidrag inte var av samma art.

[6] Mål T-147/95, Pavan mot parlamentet, REG 1996, s. I-A-291.

[7] Artikel 91.3 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse: "Överklagande enligt punkt 2 ska inges inom tre månader. Perioden ska börja

— den dag då det beslut som fattats som svar på klagomålet delgavs,

— den dag då svarsfristen löper ut när överklagandet avser ett underförstått beslut att avslå ett klagomål som ingetts enligt artikel 90.2. om ett klagomål avslås genom uttryckligt beslut efter att ha avslagits genom tyst beslut men innan fristen för att lämna in ett överklagande har löpt ut, ska tidsfristen för att inge överklagandet börja löpa på nytt."

[8] Se fotnot 4 ovan.

[9] Förstainstansrättens beslut av den 11 juli 1997: Mål T-16/97, Chauvin mot kommissionen, REG 1997, s. II-681, punkt 43.

[10] ombudsmannen erinrar om att parlamentet tidigare har tillämpat *erga omnes* på sina tjänstemän den rättsliga tolkningen av en EU-domstol i ett visst mål som är anhängigt vid den. Detta skedde i samband med de övergångsbestämmelser som föreskrivs i bilaga XIII till de nya tjänsteföreskrifterna. Ett sådant tillvägagångssätt bekräftar, i motsats till vad parlamentet nu anser, att det är helt lagligt för en institution att tillämpa den rättsliga tolkningen av en eller flera europeiska domstolar.

Dom av den 11 juli 2007 i mål C-135/06 P, Weißenfels mot Europaparlamentet (REG 2007, s. I-12041), särskilt punkt 99:

”Bidraget enligt tjänsteföreskrifterna och den luxemburgska ersättningen är därför inte av samma slag i den mening som avses i artikel 67.2 i tjänsteföreskrifterna.”

Dom av den 22 december 2008 i mål C-443/07 P, Isabel Clara Centeno Mediavilla m.fl. mot kommissionen, ännu ej publicerad i rättsfallssamlingen.

[13] mål 14/61 Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V. mot Europeiska kol- och stålgemenskapens höga myndighet (REG 1962, s. 253).

[14] Se ovannämnda rättspraxis, punkt 6:

”Det finns dessutom en åtskillnad att göra, eftersom den regel som kräver att återkallelsen ska ske inom en rimlig tidsperiod varierar i sak och omfattning beroende på omständigheterna. Denna regel, som kan vara av stor betydelse när det gäller beslut som skapar individuella rättigheter, är av mindre betydelse när det gäller rent fastställelsebeslut... frågan om ”en rimlig tidsperiod kan inte vara av avgörande betydelse i förevarande fall, utan endast utgöra en del av sökandens särskilda intresse av att iaktta rättssäkerhetsprincipen, en princip som den höga myndigheten var bunden till och tog hänsyn till.”

De förenade målen 42 och 49/59, SNUPAT mot Höga myndigheten (REG 1961, s. 1953), punkt 78.

[16] Artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse: ”Varje person som omfattas av dessa tjänsteföreskrifter får lämna in ett klagomål till tillsättningsmyndigheten mot en rättsakt som går honom emot, antingen om myndigheten har fattat ett beslut eller om den inte har vidtagit en åtgärd som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna. Klagomålet ska lämnas in inom tre månader. Perioden ska börja löpa

— den dag då rättsakten offentliggörs, om det rör sig om en åtgärd av allmän karaktär,

— den dag då beslutet delgavs den berörda personen

— den dag då den föreskrivna svarsfristen löper ut när klagomålet avser ett underförstått beslut att avslå en begäran i enlighet med punkt 1.”

[17] Se fotnot 7 ovan.

Dom av den 11 juli 2001 i mål C-389/98 P, Gevaert mot kommissionen (REG 2001, s. I-65), punkterna 49, 55 och 56, och i mål T-242/94, Sergio del Plato mot kommissionen (REG 1994, s. II-961), punkterna 18 och 20: ”Ett beslut som rör en eller flera av sökandens kollegor kan utgöra en ny väsentlig omständighet som motiverar en förnyad prövning av hans fall när de berörda situationerna är likartade och särskilt om de skäl som motiverar det beslut som kan antas efter omprövningen inte skiljer sig från de skäl som motiverade antagandet av det beslut som sökanden åberopar genom en ny omständighet.”

Se förstainstansrättens dom av den 19 juni 2007 i mål T-473/04, Cristina Asturias Cuerno mot kommissionen, ännu ej publicerad i rättsfallssamlingen. Detta mål gällde beviljande av utlandstillägg till tjänstemän eller annan personal som hade arbetat som parlamentsassistenter under den referensperiod som anges i artikel 4.1 a i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna.

[20] ombudsmannen erinrar om att hänvisningar till rättspraxis om unionsrättsliga principer i rättsliga diskussioner görs analogt och inte på grund av att omständigheterna i det aktuella fallet är desamma som i det aktuella fallet.

Mål C24/86 , Blaizot mot University of Liege m.fl. (REG 1988, s. I-379), punkt 27 och där angiven rättspraxis.

[22] Se artikel 24 (Barnets rättigheter) i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (http://www.europarl.europa.eu/charter/default_en.htm [Länk]).

”1. Barn ska ha rätt till det skydd och den vård som är nödvändig för deras välbefinnande. De kan uttrycka sina åsikter fritt. Sådana synpunkter ska beaktas i frågor som rör dem i enlighet med deras ålder och mognad.

2. I alla åtgärder som rör barn, oavsett om de vidtas av offentliga myndigheter eller privata institutioner, måste barnets bästa komma i främsta rummet.

3. Varje barn ska ha rätt att regelbundet upprätthålla ett personligt förhållande och direkt kontakt med båda sina föräldrar, såvida inte detta strider mot hans eller hennes intressen.”

[23] Se artikel 26 (Integrering av personer med funktionsnedsättning) i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna:

”Unionen erkänner och respekterar rätten för personer med funktionsnedsättning att dra nytta av åtgärder som syftar till att säkerställa deras oberoende, sociala och yrkesmässiga integration och deltagande i samhällslivet.”